

Jamaica: Hoe een subtropisch land mee kon doen aan de Olympische Winterspelen.

Het is 1988 en aan de start van de Bobsleebaan in Calgary, Canada staan vooral landen die bekender staan om het wat winterse klimaat zoals: Zwitserland, Canada, VS, Oostenrijk, Italië, Sovjet-Unie, Oost-Duitsland, West-Duitsland en het Verenigd Koninkrijk. Maar aan deze race stond voor het eerst in de geschiedenis ook een Caribisch team aan de start van deze race, Jamaica.

Vlag van Jamaica. Bron: wikipedia.org

Land van sprinters

Wie aan Jamaica denkt, denkt vaak aan sprinters als Usain Bolt, Yohan Blake, Asafa Powell en Shelly-Ann Fraser-Pryce. Dat is niet zo vreemd: het eiland ligt midden in de Cariben en kent vrijwel het hele jaar door warm weer. Jamaica lijkt daarmee het laatste land dat je zou verwachten op een wintersportevenement.

Des te groter was de verbazing toen Devon Harris, Dudley Stokes, Michael White, Freddy Powell en Chris Stokes aan de start verschenen van de Olympische Winterspelen van 1988. Het was de eerste keer — maar zeker niet de laatste — dat een land met een subtropisch klimaat deelnam aan de Winterspelen.

Maar hoe kon het dat juist dit land en deze bobsleeërs hun opwachting maakten op het grootste winter-sportevenement ter wereld?

De Jamaicanen aan de start van hun Olympische Winterspelen. Bron: Youtube.com

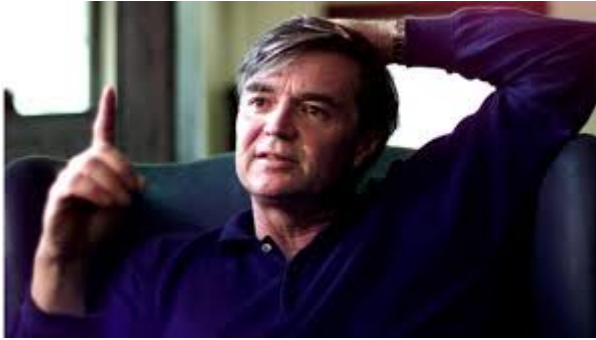
De weg naar de Olympische Spelen

Hoe kon het dat de Jamaicanen zich in 1988 überhaupt wisten te plaatsen voor de Winterspelen? Jamaica was sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog namelijk al een vaste deelnemer aan de Olympische Zomerspelen. Vanaf Olympische Zomerspelen van 1948 was het land vrijwel elke editie vertegenwoordigd, met name op de 100 en 200 meter sprint. Jamaica groeide uit tot een sprintnatie bij uitstek, met als bekendste voorbeeld Usain Bolt. Hij is tot op de dag van vandaag de snelste man ter wereld, dankzij zijn wereldrecord van 9,58 seconden, gelopen op *16 augustus 2009* tijdens het Wereldkampioenschappen atletiek 2009.

Toch ontstond het idee om ook aan de Winterspelen deel te nemen niet op de atletiekbaan, maar op de Amerikaanse ambassade in Kingston. In 1985 opperde George B. Fitch, destijds verbonden aan de Amerikaanse ambassade in Jamaica, dat het eiland misschien ook klaar was voor een wintersportavontuur. *'Een atleet zou in elke sport moeten kunnen uitblinken, anders mag je jezelf geen atleet noemen,'* zo redeneerde hij.

Samen met zakenman William Maloney pleitte Fitch voor de oprichting van een Jamaicaans bobsleeteam. Die sport leek bij uitstek geschikt: ook bij bobsleeën draait het om explosieve kracht en een snelle sprint bij de start. Precies daar zagen Fitch en Maloney de kracht van Jamaica — en de kans om geschiedenis te schrijven.

George Bradley Fitch wordt gezien als de grondlegger voor het

Jamaicaanse Bobsleeteam. Bron: Moserfuneralhome.com

Na goedkeuring van de Jamaicaanse sportbond begon de zoektocht naar atleten die deel wilden uitmaken van het Jamaicaanse bobsleeteam. Het vinden van geschikte kandidaten bleek lastiger dan verwacht. De sport was onbekend, de omstandigheden ongewoon en de middelen beperkt. Uiteindelijk ging de bond zelfs op zoek naar vrijwilligers om het team compleet te krijgen.

Op die manier kwamen onder anderen Dudley Stokes, Devon Harris en Michael White in het team terecht. Wat begon als een gewaagd idee, kreeg daarmee steeds meer vorm. De weg naar de Olympische Winterspelen was ingezet.

Trainingskamp

Dankzij de sponsoring van George B. Fitch en steun van de Amerikaanse ambassade in Kingston konden de sporters op trainingskamp worden gestuurd naar Oostenrijk en Canada. De trainingen stonden onder leiding van Howard Siler en Pat Brown, beiden voormalige Amerikaanse olympiërs in het bobsleeën. Het vertrouwen groeide, de middelen waren aanwezig — Jamaica was er klaar voor.

Na maanden van trainen was het in 1988 zover. In Calgary verscheen Jamaica als eerste subtropische land ooit aan de start van de Olympische Winterspelen van 1988. Alleen al dat feit was historisch.

Toch onderstreepte één gebeurtenis hoe amateuristisch het avontuur soms nog was. Tijdens trainingen op bevroren meren in Canada raakte Caswell Allen geblesseerd na een val. Zijn vervanger kwam op wel heel bijzondere wijze tot stand: Chris Stokes, de broer van Dudley Stokes, was slechts meegereisd om zijn broer te steunen. Voor hij het wist werd hij op het laatste moment

aangewezen als vervanger — zonder ooit eerder in een bobslee te hebben gezeten.

Jamaicaanse bobslee team in 1988 doet een pers conferentie na hun deelname aan de Olympische Winterspelen in 1988. Bron: today.com

Resultaten

Gezien de eerder geschetste omstandigheden was het geen verrassing dat het Jamaicaanse bobsleeteam laag eindigde op de Olympische Winterspelen van 1988. Dudley Stokes en Michael White schreven geschiedenis als de eerste Jamaicaanse olympiërs ooit op de Winterspelen, maar sportief succes bleef uit. In hun eerste deelname eindigden zij op de 34e plaats. Na vier runs sloten ze het toernooi af als 30e van de 41 deelnemende landen.

Ook in het viermansbobslee-evenement ging het allesbehalve vlekkeloos. In de eerste run brak Stokes een onderdeel van de bobslee af, terwijl in de tweede run Michael White moeite had om goed gebukt in de slee te zitten. Het team eindigde respectievelijk derde en tweede na laatste in de twee runs.

Wat voor veel landen als een complete mislukking zou worden gezien, werd in Jamaica juist als een historische prestatie ervaren. Het team had het onmogelijke mogelijk gemaakt: als eerste subtropische land ooit deelnemen aan de Olympische Winterspelen. Die prestatie leeft tot op de dag van vandaag voort en kreeg zelfs een culturele erfenis. In 1993 verscheen de film *Cool Runnings*, die het Jamaicaanse bobslee-avontuur wereldberoemd maakte.

Niet de eindklassering, maar het lef om mee te doen zorgde ervoor dat Jamaica een blijvende plek veroverde in de olympische geschiedenis.

1988. Bron: IMDB.com

Film cover van Cool Runnings, de film die geïnspireerd is op de Jamaicaanse verhaal in

Conclusie

Hoewel de sportieve resultaten tegenvielen, was het verhaal van de Jamaicanen er een om nooit te vergeten. Het lef, het vertrouwen en het soms knullige amateurisme maakten dit olympische avontuur juist zo bijzonder. Het team bewees dat deelname soms belangrijker is dan winnen — en groeide uit tot een inspiratiebron voor andere landen buiten de traditionele wintersportwereld.

Die erfenis is vandaag de dag nog zichtbaar. Tijdens de Olympische Winterspelen 2026 verschijnen landen als Haïti, Benin en Pakistan aan de start — soms met slechts één atleet, soms voor het eerst in de geschiedenis. Of deze sporters ooit bewust naar het Jamaicaanse bobsleeteam hebben gekeken, is de vraag. Maar de boodschap die Jamaica in 1988 achterliet, is onmiskenbaar.

Het maakte niet uit waar je vandaan kwam. Met doorzettingsvermogen, durf en een beetje eigenwijsheid bleek zelfs het ondenkbare mogelijk: als subtropisch land deelnemen aan de Olympische Winterspelen. En precies daarom blijft het Jamaicaanse bobsleeteam een van de meest iconische verhalen uit de olympische geschiedenis.

Ben je nieuwsgierig geworden na dit artikel of wil je meer van dit soort unieke verhalen lezen? Neem dan een kijkje bij mijn andere artikelen op de site www.achterdewereldkaart.com

